

[Kirkeministeren.]

og sætte daglønnen til. Derfor kommer de ikke, og derfor kan de ikke blive valgt ind i bestyrelsen. Jeg siger det, for at man kan være klar på, at denne bestyrelse ikke er noget fuldgyldigt udtryk for, hvordan stemningen ligger. I vide kirkelige kredse i Sønderjylland forstår man denne sag og ønsker den løst nu. Jeg anbefaler meget stærkt, at vi gør det.

Det er ikke efter mit skøn helt korrekt, når det ærede medlem hr. Krarup taler om en lov, der, som han sagde, bryder med ejendomsretten og kirkens ret. Det resonsum, der foreligger, viser tydeligt nok, hvordan forholdet er. Staten har dispositionsret over denne jord, og jeg tror ikke, man skal klamre sig for stærkt til gamle forestillinger her, men erkende, hvordan det ligger.

Jeg skal sluttelig sige, at det forslag, det ærede medlem hr. Krarup kom med om nedsettelse af et hurtigt arbejdende udvalg, kan jeg ikke modtage, fordi det efter mit skøn intet fører til. Delingslinierne her i denne sag er nu engang trukket stærkt op. Hvem skulle vi forhandle med? Hvis vi ville forhandle med menighedsrådsforeningens bestyrelse, måtte vi vide, hvad jeg allerede har sagt, at den ikke kan forpligte de enkelte menighedsråd. Skal vi da søge fra et sådant udvalgs side at forhandle med de 107 menighedsråd — eller hvor mange det nu er, 120 menighedsråd — i Sønderjylland og søge at forhandle på en sådan måde, at vi samler samtlige 120 menighedsråd i skøn enighed med os? Det er aldeles håbløst at prøve på at gøre det.

Jeg slutter med at sige, at jeg kan med rolig samvittighed hævde, at jeg ved dette lovforslags udarbejdelse har taget alt skyldigt hensyn til kirkens interesser. Jeg tror, at de virkelig kirkeligt interesserede kredse i Sønderjylland skulle betænke, at hvis man ikke kommer igennem med dette nu, men kaster det ud til en måske mere udpræget politisk kreds, kunne man meget let risikere en ordning, der ikke bød kirken de begunstigelser, der indeholdes i dette lovforslag.

Bjørre: Når den højtærede kirkeminister siger, at dette her er lagt for hårdt op fra den anden side, så er det jo bare det, man altid hører, når der er to stridende parter, nemlig at det var den anden, der begyndte, og den anden, der var den værste. Jeg sagde, det var lagt for hårdt op fra begge sider, og vel er den højtærede kirkeministers stemmeføring ikke så hård, men realiteten er hård i det, der siges, nemlig at dette lovforslag

skal gennemføres og gennemføres nu. Det er dog at lægge det hårdt op.

Ministeren var inde på, at det ikke var hastværk, det vil jeg ikke ind på at diskutere; det eneste, vi ønsker fra vor side, er, at man forsøger at skabe enighed i en større kreds. Der kom en antydning af en insinuation — men jeg kan ikke tænke mig, at den højtærede kirkeminister ville fremsætte en sådan mod mig, så godt kender vi hinanden — om, at jeg skulle have sagt det for at skubbe sagen ud i en fjern fremtid. Aldeles ikke. Der er realiteter i det. Jeg henviser også til udtalelsen fra min gruppes mindretal i betænkningen i det andet høje ting. Jeg kan forsikre, at der ligger en ærlig vilje bagved til udfra de mange forudsætninger, der er, og den trang, der virkelig er, at finde et grundlag for at gøre noget derne, navnlig måske ved grænsen.

Jeg gør opmærksom på, at i Tønder provsti er der, når man trækker det fra, som præsteembederne vil beholde, ca. 800 ha tilbage, og deriblandt det famøse Burkal med 116 ha. Det er det, der altid fremhæves som grundlag for, at denne lov er nødvendig. Vi får hele tiden at vide, at der er mange tilfælde, hvor præstegårdsjorden har været en hemske for jordfordelingen; man siger, det mange steder er nødvendigt at bruge den til en passende udstykning; det er muligt, men det må jo også være muligt ikke at nøjes med antydninger, men sige, at på de og de steder har man vist sig at være umedgørlig. Det er ikke umuligt at pege på steder, hvor det modsatte gælder, jeg har ladet mig fortælle, at der i Visby er udført en udmærket jordfordeling ved forskellige magelæg o. lign. Det kan altså sammen og bør altså sammen oplyses i et udvalg. Det må også i et udvalg kunne oplyses, hvor trangen findes. Jeg synes, at den højtærede kirkeminister burde lade være at lægge dette spørgsmål om udvalget så hårdt op. Vi er klar over, at det er et vigtigt spørgsmål, vi behandler, og vi ønsker den størst mulige basis for enighed. Den tror jeg kan skabes, jeg tror, der er meget store muligheder for det. Det er rigtigt, at store kirkelige kredse er enige i, at dette spørgsmål skal ordnes, og kunne man få dem med ind i arbejdet, var det ønskeligt. Jeg tror ikke, man skal være bange for, at menighedsrådsvalgene bliver mere politiske, end de er i forvejen. Det er de jo allerede blevet, og om de så skulle give sig til også at diskutere dette spørgsmål, ser jeg ikke nogen fare deri. Jeg kan heller ikke se, der skulle ske noget større ved det. Så var der også muligheder for, at de store kredse, som